

”Om man bara hade haft ett liv hade man lika gärna kunnat vara utan det också.”

Kalle E på Kosmosgården, 1995

Tänk om...!

- Om reinkarnationen

av Pia Hellertz ©¹

**Tänk om det är som Martinus säger, att vi lever mer än en gång!
Tänk om vi lever om och om och om igen? Tänk om vi får fler chanser än denna!
Tänk om det är så att vi inte smutsar ner planeten Jorden för våra barnbarn!
Tänk om vi smutsar ner den för oss själva och att vi måste komma tillbaka och ta hand om vår egen skit! Men ... om det är så att vi föds igen, kan vi då också födas som djur?
Byter vi kön mellan inkarnationerna?
Vad är egentligen Sanningen?**

Den danske mystikern, intuitionsbegåvningen och författaren Martinus (1890-1981) har formulerat en världsbild av en sådan storlek och skönhet att den i stora stycken för många kan vara svår att överblicka. Den kan för några verka alltför fantastisk och utopisk för att över huvud taget vara värd beaktande. För andra kan den verka alltför teoretisk, för intellektuell och svårbegriplig. Oavsett vad man tycker om och känner inför hans världsbild så är Martinus kosmiska analyser av en sådan tyngd och omfattning att de är svåra att bortse ifrån om man är sanningssökare. Dessutom avviker hans reinkarnationssyn, vad jag kan förstå, från alla andra synsätt. Jag vill därför i denna artikel utsätta reinkarnationshypotesen för granskning och reflektion.

Reinkarnationen - en grundsten i ”Tredje Testamentet”

Hela Martinus världsbild står och faller med hans syn på reinkarnationen. Alla levande väsen är, enligt Martinus, stadda i en evig utveckling, genom eoner av tid, på en evig vandring,² genom ständigt högre existentiella tillvaroplan eller riken. Alla levande väsen är ”föremål för livets upplevelse”.³ Enligt Martinus sker utvecklingen genom att varje levande väsen genom en evig utveckling, genom otaliga inkarnationer i materien upplever livet, upplever behag och obehag, lycka och lidande, och lär. Det levande väsendet kan, enligt Martinus, inte undgå att utvecklas. Oavsett om vi hamnar på villovägar med urspårningar (genom droger, kriminalitet, sexuella perversioner o.s.v.) eller vi hamnar i ett livslångt koma eller medvetlöshet genom olyckor och sjukdom, så *upplever* vi och *lär*. Och *utvecklas*.

¹ Artikeln var införd i Ny Kultur nr 2, 1996. Den utgör dessutom ett kapitel i min bok ”’Världslärare’ eller ’Falsk profet’ – En kärleksfull granskning av Martinus kosmologi” (2002). Jag skriver in texten på min hemsida i juni 2012 och har då gjort mycket få korrigeringar.

² Olav Johansson reflekterar omkring Martinus bild av det eviga livet, i ”Den evige vandraren”, i *Kosmos* nr 9, 2002, sid. 201-204.

³ Livets Bog, LB I, st. 1.

Reinkarnation och återfödelse

Begreppet reinkarnation kommer från latinets ”*re in carne*” vilket betyder ”åter in i köttet”. Det finns andra begrepp, t.ex. pånyttfödelse, återfödelse, själavandring, återförkroppsligande, föruttillvaro, transmigration. De är inte helt synonyma, men en djupare utredning skulle kräva alltför stort utrymme.⁴ Det finns dock avgörande skiljelinjer mellan de olika begreppen, vilka är av intresse för vår diskussion. Jag vill återkomma till de olika synsätten, men först vill jag kort presentera en del av den forskning som gjorts inom området.

Forskning⁵

Den mest kände reinkarnationsforskaren är Ian Stevenson, som år 1966 utkom med sin numera klassiska bok ”*Twenty Cases Suggestive of Reincarnation*”. I boken beskriver han ingående 20 fall av vad som verkar vara reinkarnationserfarenheter. Han har fortsatt att forska på området och har idag ca 2,600 reinkarnationsfall i sina arkiv. Han berättar om den chock han fick när hans artiklar om reinkarnation avvisades av de vetenskapliga tidskrifterna. Han hade tidigare alltid fått sina artiklar om konventionell medicinsk forskning accepterade av den vetenskapliga världen. Hans erfarenhet är också att artiklar om *tron* på reinkarnationen tilläts. ”*Det är harmlös antropologi*”. Medan artiklar som ger *stöd* för reinkarnationen inte antogs.

En forskare som följt Stevensons fotspår är den isländske psykologen och parapsykologen Erlendur Haraldsson. Han har redogjort för sina studier i *Journal of Scientific Exploration*. Han använder samma metoder som Stevenson, d.v.s. han skaffar sig detaljerad information av barnens minnen och försöker sen finna de personer som barnen säger sig ha varit i ett tidigare liv.⁶

En tidig sammanställning på svenska gjordes av läkaren Nils-Olof Jacobson i ”*Liv efter döden?*” (1971). Sammanfattningsvis kan man säga att Jacobsons ståndpunkt är att även om det inte går att bevisa reinkarnationens existens, så fanns det redan 1971 ett enormt rikt material som starkt talade för att vi överlever den fysiska döden och att reinkarnationshypotesen kan anses vara i hög grad rationellt grundad. Det har gått mer än 40 år sedan dess och forskningen har fortsatt.

År 1984 publicerade Sylvia Cranston och Carey William sin bok ”*Reincarnation - A New Horizon in Science, Religion, and Society*”. De har sammanställt arbeten av forskare, teologer, historiker och psykologer, vilka studerat reinkarnationsfenomenet. Det är bland annat forskare som studerat nära-döden- och utomkroppsupplevelser samt regression under hypnos. Naturligtvis har författarna också följt Ian Stevensons forskning.

Forskningen omkring nära-döden-upplevelser och utomkroppsliga erfarenheter har också ökat och utvecklats. Här var den amerikanske psykiatrikern Raymond A Moody pionär.⁷ Han samlade och bearbetade berättelser från människor som varit kliniskt döda men återkallats till livet och fann att dessa berättelser hade många gemensamma nämnare, vare sig de kallat sig ateister eller kristna. Intervjupersonerna gav dock olika förklaringar och använde olika begrepp beroende på vilken grundtro de hade. Han har fortsatt sin forskning⁸ och numera övertygat många tidigare skeptiska vetenskapsmän om fenomenet. Tack vare Moody har många andra läkare vågat beskriva vad de upplevt hos sina patienter. En mycket omfattande kartläggning av den forskning som genomförts av nära döden-upplevelser har gjorts av

⁴ En mycket intressant genombelysning av de olika begreppen ger G. de Purucker i *Ockult ordbok*, Teosofiska bokförlaget.

⁵ Min artikel skrevs 2002. Forskning som har gjorts senare har jag inte tagit upp – av tidsskäl. Kanske jag får möjlighet att uppdatera senare. (Juni 2012)

⁶ I april år 2012 har Erlendur Haraldsson publicerat en ny bok, *The Departed Among the Living*.

⁷ Moody, Raymond (1975) *I dödens gränsland*.

⁸ Moody, Raymond (1988) *Ljuset ur tunneln – Nya rön om nära-döden upplevelsen*.

professorn i kardiologi, dr Michael B Sabom.⁹ Han har jämfört patienternas berättelser med journaler och ögonvittnesskildringar och han visar att patienterna i detalj såg vad som verkligen inträffade i sjukrummet under den tid de medicinskt var att betrakta som döda. Melvin Morse¹⁰, barnläkare i Seattle, har undersökt barns upplevelser av döden och funnit att deras upplevelser är likadana som de vuxnas, trots att de ännu inte blivit kulturellt påverkade. En kritik som Raymond Moody och Michael Sabom fått är att deras beskrivningar av nära-döden-upplevelserna var starkt färgade av religiösa föreställningar om livet efter döden och att beskrivningarna kunde avfärdas som resultat av religiös och kulturell påverkan.¹¹

Elisabeth Kübler-Ross och *Kenneth Ring* är andra läkare som forskat omkring patienternas erfarenheter i samband med dödsögonblicket. I Sverige är det framför allt narkosläkaren *Göran Grip*, som inspirerat till diskussion omkring upplevelser nära döden. Sammanfattningsvis kan vi konstatera att forskningen omkring reinkarnationshypotesen och nära-döden-upplevelser med åren kommit att bli rätt omfattande.¹²

Reinkarnationsterapi

Det finns också psykoterapeutiska metoder som bygger på reinkarnationstanken. Den kände psykoterapeuten Johan Wretman ägnade sig en tid åt reinkarnationsterapi och har beskrivit en behandling med en man, som får återuppleva tidigare liv med hjälp av hypnos och därmed blir kvitt psykologiska problem.¹³ Den amerikanska psykologen och psykoterapeuten Edith Fiore har skrivit böcker om reinkarnationen och om psykoterapi med psykiskt sjuka människor, vilka hon menar är besatta av diskarnerade andar.¹⁴ Psykoterapin går ut på att försöka få de besättande andarna att lämna den "sjuka".

En mycket intressant bok i raden av den allt rikhaltigare floran av litteratur på området är Jenny Cockells *"Sökandet efter mina barn från ett tidigare liv - En sann berättelse"* (1993).¹⁵ Jenny Cockell har hela sitt liv vetat att hon var annorlunda, att hon hade erfarenheter som inte andra hade. Hon visste att hon hade haft en familj tidigare och från unga år upplevde hon oro för sina barn i det föregående livet. Boken skildrar på ett spännande sätt hur hon, när hon är i 40-årsåldern, så småningom hittar och träffar "barnen", som vid mötet är i 80-årsåldern. Hon skildrar sökandet mycket detaljerat och boken har många fotografier både av platser och av henne och "barnen". Hon tog kontakt med dr Ian Stevenson när hon behövde hjälp med sitt tänkande, skrivande och sökande. Hon plågades också av etiska frågeställningar under sökandet:

"Jag undrade både om jag hade någon rätt att tränga mig på Marys (Jenny Cockells namn i det föregående livet, min anm. PH) barn och om jag hade rätt att undanhålla dem min historia? Försökte jag bara skaffa mig själv upprättelse eller bottnade mitt behov av att förvissa mig om att barnen hade det bra verkligen i en genuint osjälvvisk omsorg?" (sid. 110).

Det som gör Jenny Cockells berättelse extra intressant är att hon lever i England. Hon föddes år 1953, är gift, har två barn och bor i Northamptonshire. Den plats där Mary levde låg strax norr om Dublin på Irland. Allt detta skedde långt från de traditionellt reinkarnationstroende länderna.

⁹ Sabom, Michael (1982) *Vi upplevde döden*.

¹⁰ Morse, Melvin (1992) *Förvandlad av ljuset – Nära-dödenupplevelsens genomgripande verkan*.

¹¹ Se exempelvis <http://paranormal.se/mirror/sokaren/www.sokaren.se/INDEX110.HTML>.

¹² En person som gjort till sitt livs mission att förmedla kunskaper om att vi överlever döden och att vi reinkarnerar är den australiensiske pensionerade advokaten Victor Zammit, <http://www.victorzammit.com/>.

¹³ Wretman, Johan (1984) *Kommer vi tillbaka? – Om reinkarnation i terapeutisk behandling*.

¹⁴ Fiore, Edith (1987) *The Unquiet Dead*. Ole Pullar Saxe har berättat om Edith Fiores forskning i *Kosmos* nr 10/1990.

¹⁵ http://en.wikipedia.org/wiki/Jenny_Cockell samt <http://www.youtube.com/watch?v=M6y175kfhqM>.

Kritiska röster

Det har också utvecklats en del kritik mot reinkarnationshypotesen. Den finske forskaren och läkaren Reima Kampman skrev redan 1974 en kritisk bok, *"Du är inte ensam"*. Han menade att människor under hypnos utvecklade sidopersonligheter, bland annat för att tillfredsställa forskaren/psykoterapeuten, och menar sig ha fått bevis för detta i sin forskning. Han likställer det undermedvetna med det fenomen som brukar kallas "hinsides" och förklarar detta med att människan behöver mystiken för att vi därmed ska kunna *"handskas med våra egna undermedvetna, för oss själva okända känsloreaktioner"* (sid. 253).

En vanlig kritik mot Ian Stevenson är att hans fall vanligtvis återfinns i reinkarnations-troende länder. Man menar att minnena kan vara ett resultat av suggestion och kulturell påverkan. Stevensons styrka är att han varit mycket detaljrik och noggrann i sin forskning. De allra flesta av hans fall har i sitt föregående liv dött i tidig ålder genom sjukdom, olyckshändelse eller mord. Ingen har dött en naturlig död. Hans studiepersoner har ofta haft födelsemärken på ställen där den förutlevande fick dödande skador av knivar eller skott, ett mycket starkt indicium för reinkarnationsteorin, menar vissa forskare.

Den amerikanske parapsykologen Bill Roll tillhör också skeptikerna. Han undrar: *"Rör det sig verkligen om överlevnad av ett bestående, individuellt medvetande?"* Han försöker förklara fenomenet att en person som återföds minns en annan persons minnen på följande sätt:

"Man får tänka sig att minnen av en person som levtt och dött på en plats, finns fästade vid föremål eller natur i den trakten, och kanske kan de sedan snappas upp av någon nyligen född människa, som uppfattar dessa minnesfragment som erinringar av ett eget, föregående liv."

Det rådande paradigmet försvarar sina ståndpunkter med de mest besynnerliga förklaringsmodeller.

Existentiella grundantaganden

Hur ser man på reinkarnationen inom olika trosriktningar? Jag vill göra en kort genomgång av några olika synsätt och avsluta med Martinus beskrivning. Inspirerad av ett föredrag av Martinusvännen, trubaduren och låtskrivaren Kjell Höglund för många år sen i Örebro vill jag presentera de möjliga antaganden om existensen man teoretiskt skulle kunna tänka sig:

1. Vi kommer från ingenstans, lever, dör och går till ingenstans, d.v.s. ett *ett-livs-perspektiv*. Detta synsätt omfattas i huvudsak av personer med en materialistisk grundsyn, s.k. ateister.
2. Vi kommer från ingenstans, lever, dör och går in i "evigheten" eller "någonstans", även det ett *ett-livs-perspektiv*, som inkluderar en överlevnadshypotes. Detta synsätt är ett traditionellt kristet, religiöst perspektiv.
3. Vi kommer från "någonstans", lever, dör och går till "ingenstans", också det ett *ett-livs-perspektiv*. En teoretisk hypotes. Jag känner inte till något trossystem som omfattar detta synsätt.
4. Vi kommer från "någonstans", lever, dör och går till "någonstans", men utan att återfödas till materien, även detta ett slags *ett-livs-perspektiv*.
5. Vi kommer från "någonstans", lever, dör och går till "någonstans", återföds, lever, dör och återvänder till "någonstans" i en evig process, d.v.s. ett *"fler-livs-perspektiv"*.

Grundantagande 5 kan dock ta sig två olika uttryck. Dels ett klart *utvecklingsperspektiv* där varje inkarnation är en utveckling av föregående. Dels en tro att vi ibland kan *gå tillbaka* i utvecklingen och t.ex. bli till djur. Dessutom finns i båda dessa alternativ antingen tron på att

vi *växlar kön* mellan inkarnationerna eller att vi bara kan inkarnera som *samma kön*. Den senare ståndpunkten är Martinus, mig veterligt, den ende som hävdar. Jag återkommer till detta.

Kristendomen

Enligt den kristna läran lever vi bara en gång, men går efter döden in i en evig existens. Vissa kristna grupper tror på återuppståndelsen i fysisk materia. Vissa menar t.o.m. att vi återfår vår gamla kropp på den yttersta dagen. Enligt flera källor¹⁶ uteslöt kyrkofäderna av olika skäl tankarna om reinkarnationen mycket tidigt ur Bibelns texter.

Buddismen

Enligt buddismen existerar ingen själ. Den kan alltså inte reinkarnera. Däremot finns det en ”oavbruten ström av mentala processer” utan något bestående, sammanbindande jag. Livstörsten hos en individ ger upphov till en ny individ, som inte är densamma som föregående, men en följd av denne. Vissa buddistiska skolor menar också att en människa kan födas som djur i nästa liv. Ja, de menar att sannolikheten för att en människa ska bli människa igen i nästa liv är lika stor som sannolikheten att en sköldpadda på havets botten får en livboj, som ligger på havets yta om halsen, när den stiger upp för att hämta luft.¹⁷ Chansen är med andra ord mycket liten. Det är en av anledningarna till att många buddister har mycket bråttom att nå ”enlightment”, upplysning, i detta liv och med hjälp av extrema metoder, som asketiskt liv, meditation och ett tjänande levnadssätt, försöker uppnå detta mål. Målet för buddisterna är att slippa ifrån de ständiga återfödslarna och uppgå i Nirvana.¹⁸

Hinduismen

Enligt hinduismen finns inte heller någon individuell återfödelse. Det som ständigt tar nya former är Gud. Det existerar inget annat än rörelser i Guds medvetande. Det som återföds tycks vara den individuella personligheten med dess särdrag. Det verkliga jaget, Atman, återföds inte. Det är evigt, utanför tiden. Både inom buddismen och inom hinduismen har man karmaläran med reinkarnations- eller återfödelse tanken. Karman styr nästa liv. Enligt både buddismen, åtminstone enligt vissa buddistiska skolor, och hinduismen kan man byta kön i de olika liven, likaväl som man kan bli djur. Detta är delvis karmastyrt, d.v.s. det beror på hur man levt i sitt tidigare liv.

Teosofin och Antroposofin

Teosofin grundades av Madame Helena P Blavatsky år 1875. Enligt teosofin är ”’*människan alltid människa*’, såvida vi icke avhandla fallet om en ’*förlorad själ*’”, som Purucker skriver.¹⁹ ”*Människans själ kan icke övergå och inkarnera i ett djurs kropp, lika litet som ett djurs psyke kan inkarnera i en människas kropp*”, menar han.

James A Long, teosof och författare av ”*Den goda lagen – samtal om karma och andra livsfrågor*” (1984) betonar också det orimliga i att själen skulle inkarnera i en djurkropp. Däremot kan man byta kön mellan inkarnationerna, menar teosoferna.

¹⁶ Bl.a. Long, James (1984) *Den goda lagen – Samtal om karma och andra livsfrågor*.

¹⁷ Denna beskrivning har två vänner som är buddister oberoende av varandra gett mig, även om den ene använde bilden med en isvak på havets yta istället för en livboj.

¹⁸ En enormt fascinerande berättelse om detta är ”*Milarepa – Tibets store yogi*”, skildrad av hans lärjunge Rechung (1954).

¹⁹ Purucker, *Ockult ordbok*, sid. 225. En förlorad själ verkar vara en synnerligen ond och själlös människa som kommer att ”’dö och återfödas utan avbrott’ - likväl ej utan hopp om slutlig återlösning...”. (sid. 247).

Enligt antroposoferna har människan alltid varit människa, men hon utvecklas genom många liv. Enligt Rudolf Steiner, antroposofins grundare, inkarnerar människan ungefär vart 1000:e år. Fast just nu lever vi i en mycket besvärlig tid då människor har möjlighet till intensivare utveckling på jorden och därför inkarnerar man snabbare just nu. Enligt antroposofin kommer inte människans jag från djuren, däremot har Steiner inte gått emot Darwins utvecklingslära när det gäller de fysiska kropparna. Antroposofen talar om att "djuren valt att stå tillbaka" för att "människan ska få vara människa". Djuren har "offrat" sina utvecklingsmöjligheter, även om det, enligt Steiner, verkar finnas en viss utvecklingspotential även för djur. Detta offer har djuren gjort för att människan ska få nå sin fullkomning.

Nyandligheten - "New Age"

Reinkarnationstanken finns inom de flesta grupper inom den mycket oklara rörelsen "New Age". Man menar att reinkarnationen leder till utveckling. Jag citerar *Kristina Wennergren*²⁰ som får representera detta synsätt: "*Enligt reinkarnationsläran kommer vi tillbaka till jorden om och om igen tills vi har fullkomnats och förfinats till högsta perfektion*". Det är också för de flesta inom "New Age" en självklarhet att man byter kön mellan inkarnationerna. Man menar att människan behöver alla typer av erfarenheter, både som män och som kvinnor, för att utvecklas till fulländning. Man menar också, enligt Kristina Wennergren, att man *väljer sina "föräldrar, tiden och platsen för vår födelse, uppväxt och fortsatta levnad. Vi har noggrant valt den familj som bäst ger oss möjligheter att arbeta ut och lära nödvändiga, karmiska läxor"* (sid. 376).

Martinus syn på reinkarnationen

"*Döden är livets största överraskning*" har Martinus sagt. Han menar att döden så småningom ska upphöra att vara ett mysterium. Döden är egentligen ingen död, utan en födelse till ett annat, ett andligt tillvaroplan. Här skiljer han sig inte från andra lärare. Men Martinus går flera steg längre än jag mött i andra trossystem. Med en logisk förklaringsmodell visar han varför reinkarnationen måste vara ett "orubbligt faktum" och varför det i princip inte är möjligt att byta kön mellan inkarnationerna.

Martinus erinrar oss om att vi människor egentligen redan under vår livstid upplever många inkarnationer. Våra mikroväsen, atomer, molekyler och celler dör och byts ut. Varje minut föds och dör celler i vår organism. Den är underkastad en ständig förvandlingsprocess. På några månader är den nästan helt förnyad. "*Det är sålunda inte något ringa antal kroppar som en äldre människa redan lagt bakom sig*", skriver Martinus i "*Reinkarnationsprincipen*". Det levande väsendets medvetande eller psyke är en evig "*realitet som existerar i strål- och vågform*", skriver han i samma lilla skrift. Det är dessa energier som förorsakar hela livsförnyelsen och organismförvandlingen. Att jordmänniskan måste genomgå "döden" för att genomföra ett organismbyte beror på ofullkomlighet i skapelseprocessen. Detta får dock inte förstås så att det finns något ofullkomligt i skapelsen. "*Allt är mycket gott*", menar Martinus och allt är därmed fullkomligt, men allt är också under utveckling. Även skapelseprocessen. Ofullkomligheten är en del av fullkomligheten.

Allt som existerar leds av en *kretsloppsprincip*. Dygnet, årstiderna, naturen genomgår kretslopp. Allt förändras enligt bestämda fysiska och andliga lagar. Varje levande väsen är en evig realitet, stadd i en kontinuerlig utveckling i en evig kedja av spiralkretslopp. Allas och allts utvecklingsväg går genom mineral-, växt- och djurriket. I dessa riken inkarnerar vi i materia. Det är i den fysiska världen

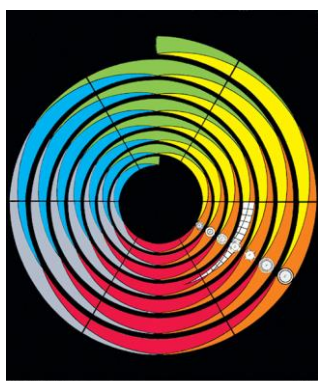
²⁰ Kristina Wennergren (1988) *Inre harmoni – den nya tidens sätt att tänka*, Göteborg: Regnbågsterapier.

”... det existerar motstånd, som utvecklar väsendet och där det gör ont att tänka fel. Men nu får det en ny, frisk organism, som byggs upp i moderslivet, och nya möjligheter att i det kommande fysiska livet lära sig tänka och lära sig leva så, att det efter hand kan övervinna döden.” (*Reinkarnationsprincipen*, sid. 16)

Det gör ont att tänka fel i den materiella världen. Det onda är smärta och lidande. Vår ständiga strävan efter att uppleva behag och lycka driver oss att utveckla strategier för att må bra. Intelligens och känsla växer och utvecklas. I liv efter liv efter liv hamnar vi i ”undervisnings-situationer” som tvingar oss att tänka efter, att känna, att pröva nya problemlösningar. Och, som Martinus säger ”Där okunnigheten avlägsnas, upphör det s.k. 'onda' att existera.”²¹

Livet i de andliga rikena blir som ett sommarlov. Där får vi, med våra tankar som kommunikationsmedel, ”besöka zoner och sfärer allt efter egen önskan”. Martinus beskriver dessa zoner och sfärer på ett mycket målande sätt. Dessa besök ökar vår längtan efter utveckling, mer kunskap.

<http://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloersikt/symbol-14/>

Kort förklaring till symbol 14 – Det kosmiska spiralkretsloppet 1

Alla levande väsen ingår i ett evigt organiskt samarbete, som är organiserat i spiralkretslopp. I varje kretslopp upplever väsendena en rörelse från mörker eller okunnighet till ljus eller komiskt medvetande och kärlek. Och sedan vidare till nya spiralkretslopps mörker- och ljusupplevelser. Varje nytt spiralkretslopp upplevs i en ny variation. Varje levande väsen är ett makroväsen som ger livsrum och livsbetingelser för mikroväsen i underliggande spiraler, samtidigt som det som mikroväsen själv får livsrum av makroväsen i överliggande spiraler.

Hämtad från

<http://www.martinus.dk/sv/symbolerna/symboloersikt/symbol-14/>

Reinkarnationen - en utvecklingsväg

Martinus är således mycket klar och entydig när det gäller reinkarnationen. Den är en *utvecklingsväg*. Den gäller *alla existerande varelser* på alla existentiella nivåer i tillvaron, mineral, växter, djur, atomer, organ, jordmänniskor, klot, solsystem, galaxer osv. Allt undergår en evig utveckling i eviga kretslopp. Alla ”föds”, upplever livet och ”dör”. Alla utan något som helst undantag. Det finns inga ”förlorade själar”, inga förtappade, inga vilsekomna. Alla är vi yngre eller äldre bröder och systrar stadda i en evig utveckling.

Det närmaste målet för våra inkarnationer i den utvecklingsspiral vi för närvarande befinner oss i är att vi alla ska bli Kristusväsen, där Jesus Kristus är förebilden. När vi kan be ”Fader förlåt dem för de veta inte....”, när vi kan vända andra kinden till, när vi kan be ”Ske icke min vilja, utan Din....” då har vi nått ytterligare ett delmål på vår eviga vandring. Under eoner av tid kommer vi då att vara på sommarlov i de andliga rikena, i visdomsriket, i den gudomliga världen och i salighetsriket. Livet på dessa tillvaroplan kan vi inte med våra vildaste fantasier föreställa oss, menar Martinus. När vi är som allra lyckligast, när vi upplever ögonblick av högsta fröjd och eufori, när vi ser glimtar av paradiset i vårt inre, då har vi viss mikroskopisk kontakt med dessa världar. Vårt nervsystem skulle inte orka med mer omfattande kontakter ännu. Men genom liv efter liv tränas vi inför denna existens.

En gång för evigheter sedan var vi mätta på detta ljus och hungrade efter mörkret, efter en tillvaro i den grova materien, hur orimligt det än kan låta för oss idag. Då verkade kriget, våldet, rovdjurstillvaron, den grova materien, eftersträvansvärd och attraktiv. Vår längtan ledde oss in i en ny utvecklingsspiral via mineralriket till växtriket, till djurriket o.s.v. Denna eviga längtan efter kontraster, efter att uppleva livet, driver oss vidare på denna eviga, ändlösa vandring.

²¹ LB I, st. 19.

Födelsesättet förändras

Enligt Martinus kommer vi så småningom att utveckla förmågan att göra en "övergång" mellan den fysiska och andliga världen "lika fullkomlig som övergången för den jordiska människan i dag är från barndom till ungdom, från ungdom till mannaålder och från mannaålder till ålderdom." Då behöver vi inte längre den "bytesprocess" vi idag kallar "döden". Metoden att födas genom kvinna är en "primitiv" och outvecklad metod. Vi kommer att lära oss materialisera oss med tankens kraft. Det innebär att vi kan "inkarnera" som vuxna, uppleva det vi behöver lära oss och dematerialisera oss när undervisningen är avklarad. De första materialisationsexperimenten kommer, enligt Martinus, att ske i laboratorier. Det är inte osannolikt att experiment redan pågår någonstans i världen.

Könsbyte är ologiskt

En stötesten för många är frågan om könsbyte mellan inkarnationerna. Vad jag förstått är Martinus den ende, vars utvecklingssyn gör det teoretiskt (och praktiskt) otänkbart att vi byter kön. Vi har genom många inkarnationer tränat upp förmågan att skapa den kropp vi har idag. Jag har utvecklat "talangkärnor" för att skapa en kvinnokropp och har alltså inte förmåga att skapa en manskropp i denna utvecklingsspiral. Varje djur och jordmänniska har både en maskulin och en feminin pol. När jag för tusentals inkarnationer sedan var en "kvinna i renkultur" (i början av djurriket), var min maskulina pol latent, d.v.s. helt "sovande", och min feminina pol var i kulmination.²² Alltefter som "jag" inkarnerat om och om igen har "min" maskulina pol utvecklats genom *kampen för överlevnaden*, liksom männens feminina pol utvecklas genom samma kamp.

Enligt Martinus står vi jordmänniskor idag nära den punkt när våra maskulina och feminina poler är lika mycket utvecklade. Den dagen, vilken gissningsvis ligger några hundra år in i framtiden, framstår vi som androgyna väsen, vi är människor "i Guds avbild". Men vi kommer inte dit förrän vi själva längtar efter det. Det som driver vår utveckling, enligt Martinus, är just vår eviga längtan att uppleva livet, våra önskningar och vår karma, d.v.s. de energier vi sätt ut i detta och i tidigare liv, och vilka vi förr eller senare kommer att skörda.

Likheterna - gudomliga, olikheterna - jordmänskliga?

Jag hoppas det framgått av det jag beskrivit att likheterna mellan Martinus syn och många andras synsätt är stora. De har med stor sannolikhet hämtat sina olika sanningar från samma gudomliga källa. Att olikheterna ändå finns kan tolkas som att förmågan att lyssna på denna gudomliga källa varit mycket olika hos olika "lärare", beroende på tidsepok, kultur, aktuella trossystem, lärarens personliga förmåga att uppfatta och att återge o.s.v. Dessutom har dessa olika lärare haft lärjungar med olika individuella behov och förmågor att lyssna och tolka och att förmedla budskapen.

Tre dimensioner för analys av reinkarnationsteorier

När man i sitt tänkande bestämt sig för att reinkarnationen är en logisk och sannolik hypotes, vilken man valt att ta ställning för, gäller nästa frågeställning: Vilken form av reinkarnation eller återfödelse verkar vara mest logisk och sannolik? Jag vill här föreslå tre kategoridimensioner för analys av reinkarnationsteorier:

- I. "Utvecklingsteori" eller "Andra synsätt"?
- II. "Träningsteori" eller "Magisk teori"?
- III. "Kappteori" eller "Talangteori"?

²² Se text LB V st. 1650 och 1937.

I. "Utvecklingsteori" eller "Andra synsätt"

Är reinkarnationen grunden för en evig utveckling, där vi går från "primitivare" tillvaroplan, mineralriket och växtriket mot allt mer fulländande tillvaroplan och existenser i först den fysiska och sen i andliga världar, i det riktiga människoriket, visdomsriket och den gudomliga världen?

Martinus hävdar, som tidigare nämnts, att reinkarnationen är en evig utvecklingsteori och att målet för våra inkarnationer i denna spiral är att bli "Kristusväsen" i "Guds avbild". De eventuella avbrott som kan finnas på utvecklingsstegen är om vi förstör våra talangkärnor med droger och alkohol. Då blir vi tvungna att utveckla nya talangkärnor, men den eviga livsupplevelsen finns där och även dessa erfarenheter läggs till de övriga. Så även två steg tillbaka är en utveckling.

Andra reinkarnationsteorier är inte lika entydiga på detta område. Antroposofernas syn att människan alltid är människa, även om hon utvecklas eller Buddisternas syn på det plötsliga uppnåendet av upplysning efter intensiv meditation eller asketiskt liv vilar på andra grundvalar.

II. "Träningsteori" eller "Magisk teori?"

Sker utveckling genom successiv träning eller kan det hända att vi på något magiskt sätt plötsligt får kosmiskt medvetande eller upplysning? Kan vi, om vi kämpar och tänker rätt och känner rätt, plötsligt "spräcka bubblan",²³ bli upplysta och slippa inkarnera mer?

Martinus menar att enda vägen till Kristusmedvetande är genom reinkarnationernas långa och svåra kamp för överlevnaden och lidandeserfarenheter. Det finns ingen genväg. Vi måste träna upp våra talangkärnor för nästakärlek och tolerans. De växer inte ut på något magiskt sätt. Och vägen är lång, knagglig och ofta smärtsam.

III. "Kappteori" eller "talangteori"?

Den tredje kategoridimensionen skulle jag vilja beskriva med begreppen "*kappteorier*" och "*talangteorier*". Med "kappteorier" menar jag de reinkarnationsteorier som bygger på tron att jag "väljer kropp" ungefär på samma sätt som jag väljer kappa. Jag tar den kappan jag har störst nytta och behov av just i detta liv, en "kvinnokappa" eller en "manskappa". En "djurkappa" eller en "människokappa". En "alkoholistkappa" eller en "Elvis-kappa". På samma sätt "väljer" jag föräldrar, omgivning o.s.v. Ungefär som jag väljer kurs på universitetet.

"Talangteorin", som mig veterligt, endast Martinus står för i sin rena form, menar att jag bara kan skapa den kropp jag har talang för att skapa och skapelsen styrs förutom av talangkärnor, av karma och önskningar. Visserligen kan jag väldigt starkt längta efter att bli Elvis, men då får jag först träna upp de talanger denna typ av inkarnation innebär. Då måste jag exempelvis träna mig på att spela gitarr, träna mig att sjunga, träna mig att skapa sång och musik o.s.v. Denna träning går inte på ett liv. För att bli geni, som Elvis, måste jag träna i många liv. Och jag har dessutom själv aldrig en chans att bli en ny Elvis, hur mycket jag än skulle vilja och längta, eftersom jag är kvinna. (Fast det kanske är dags för en Elvira?)

Avslutningsvis

Så vad har vi kommit fram till? Talar indicierna för ett ettlivsperspektiv eller för ett fler-livs-perspektiv? Talar teorierna om ett "fler-livs-perspektiv" för "utvecklingsteorin" eller någon annan syn, för "träningsteorin" eller "magisk teori", för "kappteorin" eller "talangteorin"?

²³ Detta är ett sätt att beskriva fulländningen inom Ambres-rörelsen. Det gäller att "upptäcka" de egna tillkortakommandena. Vi har redan fulländningen inom oss fast vi vet det inte.

Dessa analyser måste varje läsare själv göra. Tills vidare kan vi bara studera, kritiskt granska och reflektera, skapa hypoteser och pröva dem i våra liv. För mig personligen låter dock reinkarnationshypotesen ”modell Martinus” mest logisk, mest kärleksfull och mest sannolik.

Att reinkarnationsteorin - OM den en dag visar sig vara det orubbliga faktum, som Martinus menar att den är - kommer att leda till ett enormt paradigmskifte²⁴ när det gäller synen på existensen, på livet, på döden, på allt, måste väl ändå stå utom alla tvivel. Alla idag existerande Sanningar och Självklarheter kommer att rasa i sina grundvalar. De lärdes grundantaganden, axiom, kommer att falla totalt. Experternas kunskaper blir inget värda längre. Men å andra sidan... det är inte första gången sånt händer... Och det har varit smärtsamt varje gång. För alla. För ... Tänk om...!

*”Varje väsen befinner sig vid varje tidpunkt
på toppen av sin utveckling och kan naturligtvis
inte företräda något annat eller högre
utvecklingssteg än det som det nått upp till.”*
LB III st. 862.

*”Naturen företar sig ingenting språngvis
utan höjer varje företeelse från det ena stadiet till
det andra genom sina små hårfina utvecklingssteg.
På samma sätt måste också djurets förvandling
till människa ske.
Genom denna utvecklingsprocess försiggår förvandlingen
inte häftigare än att de latenta kosmiska organen
eller hjärnområdena i motsvarande grad blir
omdanade och anpassade till de svängningar
som de högsta energierna framträder i.”*
LB VI, st. 2003

²⁴ Paradigm är de grundläggande sanningar, självklarheter, trossatser vilka vetenskapen och även vardagssanningarna baseras på. De har genom tiderna genomgått ibland revolutionära förändringar. Se t.ex. teorin om att jorden inte var platt, utan rund eller att den, efter att ha varit alltings medelpunkt, visade sig vara en liten kula som cirklar runt solen. Paradigmteorin har utvecklats av Thomas Kuhn och presenterats i boken *”De vetenskapliga revolutionernas struktur”* (1992).